

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **K. P., s.r.o.**, L.X., D.S., zast. JUDr. J. G., advokátom so sídlom P.X., B., proti žalovanému: **K., spol. s r.o.**, N.O., X., D.S., zast. JUDr. E. Z., advokátom so sídlom B.X., B.B., o zaplatenie 20 000,- Sk s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 1. februára 2007, č.k.: 9 Cbs 76/2004-133, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 1. februára 2007, č.k.: 9 Cbs 76/2004-133 sa **z r u š u j e** a vec sa **v r a c i a** tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 1. februára 2007, č.k.: 9 Cbs 76/2004-133 žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 31 569,- Sk

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobca žalobou došlou súdu 25. septembra 2003 sa domáhal zaplatenia 20 000,- Sk spolu s 13%-ným úrokom z omeškania od 23. augusta 2003 až do zaplatenia žalovaným.

Prvostupňový súd konštatoval, že 22. júla 2003 boli uzatvorené medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným zmluvy o prevode ochrannej známky č. X., X., X., X. a X.. Na základe týchto zmlúv bol žalovaný povinný zaplatiť právnemu predchodcovi žalobcu sumu 20 000,- Sk, najneskôr do 30 dní od podpisu zmluvy. Žalovaný dohodnutú sumu v stanovenej lehote nezaplatil.

Súd prvého stupňa zistil, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k.: 20 Cb 10/02-593 z 26. mája 2005 bolo súdne konanie vo veci ochranných známok č. X., X., X., X. a X. zamietnuté. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom

z 8. februára 2006 pod č.k. 2 Obo 291/2005-615 rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 20 Cb 10/02-593 z 26. mája 2005 potvrdil. Žalovaný uviedol, že dňa 5. februára 2003 podal žalobu proti právnomu predchodcovi žalobcu o uloženie povinnosti zdržať sa nekalosúťažného konania a poskytnutia primeraného zadosťučinenia vo výške 3 000 000,- Sk. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. októbra 2003, sp. zn.: 40 Cb 10/03 bolo právnomu predchodcovi žalobcu uložené zaplatiť žalovanému z titulu nekalej súťaže primerané zadosťučinenie vo výške 1 000 000,- Sk. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 1. marca 2006, sp. zn. 6 Obo 58/2004 potvrdil tento rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici. Dňa 14. augusta 2006 bol žalobcovi doručený započítací prejav na 1 000 000,- Sk priznaného primeraného zadosťučinenia voči pohľadávke žalobcu vo výške 932 000,- Sk.

Dňa 6. decembra 2006 bolo účastníkom konania doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k.: 9 Cbs 76/2004-73 z 23. decembra 2006 o pripustení zmeny na strane žalobcu, ktorým sa stala spoločnosť K. P., s.r.o. z titulu zmluvy o postúpení pohľadávky z 28. októbra 2003. Súd prvého stupňa konštatoval, že v zmysle § 358 Obchodného zákonníka na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde.

Žalovanému rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 40 Cb 10/2003 z 30. októbra 2003 bolo priznané právo na primerané zadosťučinenie vo výške 1 000 000,- Sk voči právnomu predchodcovi žalobcu. Toto rozhodnutie sa stalo právoplatným a vykonateľným na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 58/2004 dňom 23. mája 2006. Započítania schopná pohľadávka žalovaného t.j. pohľadávka uplatnená na súde, vznikla pred dňom vyhlásenia rozsudku Najvyššieho súdu SR, a to dňom podania návrhu a uplatnenia nároku na vydanie primeraného zadosťučinenia v peňažnej forme.

Prvostupňový súd skúmal v zmysle ust. § 526 ods. 1 Obč. zákonníka oznámenie o postúpení pohľadávky dlžníkovi a dospel k názoru, že postúpenie pohľadávky nebolo zo strany postupcu dlžníkovi oznámené bez zbytočného odkladu. Oznámenie o postúpení pohľadávky z 28. októbra 2003 bolo žalovanému ako dlžníkovi doručené až 23. marca 2004. Oznamovateľ oznámil postúpenie pohľadávky na hlavičkovom papieri spoločnosti K. s.r.o., pričom tento konkrétny subjekt v čase doručenia neexistoval, pretože pôvodná spoločnosť K. s.r.o. od 22. decembra 2003, t.j. 4 mesiace pred doručením oznámenia, mala v obchodnom registri zapísané obchodné meno B., s.r.o. Oznámenie podpísala konateľka spoločnosti K. P., s.r.o. – Mgr. A. K.. Z oznámenia o postúpení pohľadávky vyplýva konkrétna výška

pohľadávky, t.j. 932 000,- Sk, pričom sa konštatuje, že ide o pohľadávku vyplývajúcu zo zmlúv o prevode ochranných známkov z 22. júla 2003, pričom nie je uvedené, ktorej konkrétnej ochrannej známky sa v danom prípade týka.

Prvostupňový súd dospel k záveru, že pohľadávka uplatnená žalobcom v konaní zanikla započítaním pohľadávok voči postupcovi, ktoré mu boli oznámené dňa 14. augusta 2006, a preto žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania prvostupňový súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP, a to podľa úspechu účastníkov v konaní a úspešnému účastníkovi t.j. žalovanému priznal ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobe vyhovie a žalovanému uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania z týchto dôvodov:

Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo postupcom učené bezprostredne po postúpení pohľadávky ústnou formou konateľovi žalovaného, na čo právny zástupca žalobcu poukázal na pojednávaní.

Obchodná spoločnosť K. s.r.o. existovala, avšak pod zmeneným obchodným menom B., s.r.o., teda nedošlo k zániku spoločnosti ako právnickej osoby, ale len k zmene jej obchodného mena. Listina – oznámenie o postúpení pohľadávky bola spísaná 1.novembra 2003, postupca musel v hlavičke oznámenia uviesť obchodné meno, pod ktorým vykonával svoju činnosť, a ktoré bolo zapísané v obchodnom registri dňa 1. novembra 2003. Skutočnosť, že oznámenie bolo na pošte podané 23. marca 2004, v čase, kedy už postupca zmenil obchodné meno, nemôže viesť k záveru, že by právny úkon písomného oznámenia bol neplatný.

Odvolateľ ďalej poukázal, že Mgr. A. K. podpísala oznámenie o postúpení pohľadávky ako konateľka spoločnosti K. s.r.o. čo je zjavné z hlavičky oznámenia. Oznámenie bolo účinné menom postupcu a podpísala ho konateľka postupcu.

Identifikáciu pohľadávky odvolateľ považuje za vyčerpávajúcu dlhovou výškou 932 000,- Sk, ako i právnym dôvodom – zmluvami o prevode ochranných známkov. Keďže oznámenie o postúpení pohľadávky bolo urobené postupcom, nebolo potrebné (§ 526 ods. 2 OZ), aby postupník preukazoval žalovanému postúpenie pohľadávky zaslaním zmluvy o postúpení pohľadávky. Odvolateľ má zato, že započítavaná pohľadávka žalovaného z titulu primeraného zadosťučinenia za nekalosúťažné konanie bola s konečnou platnosťou ustálená

až v roku 2006. S uvedenou pohľadávkou bolo možné nakladať až na základe právoplatného rozhodnutia súdu.

Žalovaný sa písomne vyjadril k odvolaniu žalobcu a navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol v celom rozsahu ako neodôvodnené a potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne a priznal žalovanému trovy odvolacieho konania. Poukázal pritom na ust. § 37 ods. 1 Obč. zák., podľa ktorého právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, inak je neplatný.

Postupca nikdy nedisponoval voči dlžníkovi pohľadávkou vo výške 932 000,- Sk. Disponoval pohľadávkami v rôznej výške z jednotlivých zmlúv o prevode jednotlivých konkrétnych ochranných známk.

Preto oznámenie o postúpení pohľadávky vo výške 932 000,- Sk nie je úkonom určitým, dostatočne identifikujúcim postúpenú pohľadávku.

Oznámenie o postúpení pohľadávky vyhotovené na hlavičkovom papieri obchodnej spoločnosti, ktorá pod uvedeným obchodným menom v čase doručenia neexistovala, doručená inou spoločnosťou, nedáva adresátovi možnosť nepochybne identifikovať osobu, ktorej prejav vôle mu bol doručený.

To platí zvlášť v prípade, keď neplatné obchodné meno postupcu (K.) je takmer zhodné s obchodným menom postupníka (K. P.) a konateľka postupcu a postupníka je tá istá osoba Mgr. A. K.. Žalovaný má zato, že postupca úkon oznámenia postúpenia pohľadávky vôbec neučinil. Ak by ho učinil, bol by neplatný pre rozpor v zmysle § 37 ods. 1 Obč. zákonníka. Právny úkon oznámenia postúpenia pohľadávky podľa § 525 Obč. zák. je vykonaný momentom oznámenia dlžníkovi. V danom prípade je to čas doručenia oznámenia dlžníkovi. V čase doručenia oznámenia však postupca neniesol obchodné meno uvedené na listine. Preto by právny úkon oznámenia zo strany postupcu, ak by bol učený, podliehal i neplatnosti v zmysle § 39 Obč. zák. v spojení s § 8 Obch. zákonníka.

Dôkaz – vypočutie svedka Ing. K. k otázke oznámenia postúpenia pohľadávky vo výške 932 000,- Sk v tomto konaní žalobca nenavrhol. Tento svedok je manžel konateľky a zároveň majiteľom nehnuteľností, v ktorých žalobca podniká.

V zmysle § 358 Obch. zák. na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítania schopná pohľadávka žalovaného, vznikla pre dňom vyhlásenia rozsudku Najvyššieho súdu SR, a to najneskôr dňom podania žaloby a uplatnenia nároku na vydania primeraného zadosťučinenia v peňažnej forme, v konkrétnej výške.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejedal odvolanie žalobcu v zmysle ust. § 212 ods. 1 OSP s nariadením pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1 OSP a dospel k názoru, že v danej veci nie sú splnené podmienky pre potvrdenie resp. zmenu napadnutého rozsudku, keďže rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo vydané predčasne.

Odvolací súd je názoru, že dôkazy zo strany účastníkov konania spôsobili nejasnosť a nezrozumiteľnosť predmetného sporu. Súvisí to s viacerými spormi, ktoré účastníci konania viedli a vedú medzi sebou.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa v otázke zániku pohľadávky žalobcu uplatnenej v žalobe započítaním.

Základom pre posúdenie zániku pohľadávky započítaním je prevod ochranných známk. Na základe konkrétnych zmlúv o prevode ochranných známk žalovaný vedel aké záväzky má voči žalobcovi a žalobca aké práva má voči žalovanému.

Prvostupňový súd neskúmal, či pohľadávka žalobcu v objeme 923 000,- Sk predstavuje súčet pohľadávok zo všetkých zmlúv o prevode ochranných známk, alebo ide len o časť z celkovej sumy. Z tohto pohľadu prvostupňový súd neskúmal, koľko žalovaný žalobcovi zaplatil a koľko žalovaný zostal dlžný z titulu prevodu ochranných známk.

Prvostupňový súd si osvojil závery žalovaného o tom, že spoločnosť K. s.r.o. v čase oznámenia postúpenia pohľadávky neexistovala.

S týmto záverom súdu prvého stupňa sa nestotožnil odvolací súd, pretože zmena obchodného mena nespôsobuje zánik spoločnosti resp. jej zrušenie (§ 68 Obch. zák.).

Taktiež odvolací súd konštatoval, že žalovaný v rozpore s ust. § 526 ods. 1 žiadal o preukázanie zmluvy o postúpení, keďže túto skutočnosť mu oznámil postupca. Žalobca – postupca nemá povinnosť zasielať dlžníkovi zmluvu o postúpení pohľadávky. Žalovaný mal plniť pôvodnému veriteľovi, urobil to až v roku 2006 formou započítacieho prejavu.

Prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil i časový sled, a to marec 2004 – postúpenie pohľadávky v celkovom objeme 932 000,- Sk z pôvodného žalobcu na súčasného žalobcu ako aj k tejto právnej skutočnosti nesprávne vyhodnotil započítací prejav žalovaného z roku 2006. Zároveň odvolací súd poukazuje na započítací prejav žalovaného z 11. decembra 2006 (č.l. 89), v ktorom považuje žalobcu za vlastníka pohľadávky vo výške 932 000,- Sk napriek tomu, že vo svojich vyjadreniach je názoru, že postúpenie pohľadávky z K. s.r.o. na K. P., s.r.o. je absolútne neplatný právny úkon.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 3 OSP).

Bude preto úlohou súdu prvého stupňa, aby v novom konaní postupoval v naznačenom spore, vo veci znovu rozhodol, a to aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 3. apríla 2008

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu